

ΚΗΔΕΙΑ ΗΡΩΑ 1974 ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΑ ΜΟΡΦΟΥ

Κηδεύτηκε στις 9 Οκτωβρίου 2010 από την εκκλησία της Αγίας του Θεού Σοφίας ο αγνοούμενος για 36 χρόνια, καταδρομέας της 31ης Μοίρας Καταδρομών και πολεμίστης και ήρωας με το 256 Τ.Π. στη Λάπηθο, Χαράλαμπος Θεολόγος, από την Κυρά Μόρφου. Ο ήρωας ήταν παντρεμένος και είχε τρία παιδιά και οκτώ αδέρφια που τον περίμεναν να γυρίσει. Τα οστά του αναγνωρίστηκαν με την επιστημονική μέθοδο και παραδόθηκαν για κηδεία και ταφή. Στη φωτογραφία δεξιά ο ήρωας Χαράλαμπος Θεολόγος και αριστερά η σύζυγος, τα παιδιά του και κάποια από τα αδέρφια του. Δημοσιεύουμε τρισέλιδο αφιέρωμα από την κηδεία του ήρωα

Τον ήρωα αδελφό του Καρλάμπε Θεολόγο με τον πιο κάτω ελκική-δειο:

Αισθάνομαι την ανάγκη να πω λίγα λόγια στον αδελφό μου και ζητώ την επείκεια και την κατανόησή σας για την αναπόφευκτη συγκίνηση που με διακατέχει.

Βρισκόμαστε μετροστά στα ανευρεθέντα λείψανα σου και ειλικρινά αναρωτιόμαστε αν πρέπει να λυπούμαστε ή όχι.

Από τη μια με την έκδοση του πιστοποιητικού θανάτου σου μετά την ταυτοποίηση των λειψάνων εξέλειπε και η ελάχιστη έστω απόκρυψη ελπίδα μας να σε ζωντανόμας ζωντανόμας κι αυτό μας προκαλεί αφάνταστη λύπη. Από την άλλη όμως η ελληνική ιστορία θα σε κατατάξει στο Πάνθεον των ανθανάτων και θα

μπορούμε από σήμερα να σε μνημονεύουμε όπως το θέλει η χριστιανική ορθόδοξη πίστη μας, σαν μόνιμο βάλσαμο στην αμάσσοσα πληγή, την πίκρα και την στεναχώρια μας.

Το σώμα σου διαλύθηκε, στα εξόν συνετέθη τα οστά σου άντεξαν στο χρόνο, άτακτα θαμμένα στα χωράφια της Λαπήςθου, η αδάμαστη όμως παλικαρία σου ψυχή, διασθάνομαι ότι φτερουγίζει ολόγυρά μας, απουκκραζόμενη το δράμα που βιώνουμε για το χαμό σου, συμβάλλοντας ταυτόχρονα να ξεδιπλώνετε η μνήμη μου στις τελευταίες αξεπέραστες στιγμές και γεγονότα.

Δε θα ξεχάσω, στον αιλόγυρο της Αγίας Αναστασίας στη Λαπήθου, τις υποψίες σου και τις συμβουλές σου όταν μου έλεγε: «Κάτι δεν πάει καλά βρε αδελφέ. Δε μπορώ να καταλάβω πως είναι δυνατό να πολεμάμε τους Τούρκους

και πίσω μας να είναι η θάλασσα της Αιρκώτισσας πλημυρισμένη με Τούρκους. Δε μου άρσσει αυτή η Καρτάλοση... είναι παρανοϊκό.... Το καλό που σε θέλω να προσέχεις»

Και το μεσημέρι της 6^{ης} Αυγούστου, μετά τη διαταγή για σύμπτυξη και τη διαπίστωση ότι εγκαταλειφθήκαμε περικυκλωμένοι στη Λάπηθου, δε θα ξεχάσω την αντίδραση της Λοκατζίτικης ταυτότητας σου στην ιδέα που κάποια παιδιά είχαν για να παραδοθούμε.

«Εγώ δεν πρόκειται να παραδοθώ, είπες. Απόνε κίολας θα χωριστούμε σε ομάδες και θα σπάσουμε τον κλοιό για να ενωθούμε με τους δικούς μας στο Βαβυλά και αν χρειαστεί θα πουλήσω ακριβιά το τομάρι μου»

Στην υπόδειξή μου να εγκαταλείψουμε το οπλοπολυβόλο μπράουνινγκ 30 χιλιοστών γιατί ήταν βαρύ και θα δυσκόλευε τις κινήσεις μας στα περιβόλια της Λαπήθου μου απάντησες σε αυστηρό ύφος:

«Να κάνεις τη δουλειά σου, εγώ θα το κουβαλάω, αυτό θα μας σώσει». Με αυτό το οπλοπολυβόλο σημάδεψες το ελακώτερο που γυρόφερνε πάνω από τα κεφάλια μας, δίδοντας προφανώς πληροφορίες στο Τουρκικό στρατό, για τις κινήσεις μας από τη Λάπηθου προς την Αιρκώτισσα.

Χαρίσαμε, χαθήκαμε δυστυχώς κοντά στην Αιρκώτισσα, κάτω από συνθήκες που μόνο όσοι βιώσαμε την κόλαση του πολέμου και της διαπίστωσης της ανοργανωσιάς της δικής μας πλευράς της ασυνεννοησίας της εγκατάλειψης της απομόνωσης και του αισθήματος «Σώσον εαυτών σωθήτω» μπορούμε να καταλάβουμε και να εξηγήσουμε.

Μαύρα φιδιά με ζώσαν αδελφέ μου, όταν στις 11 η ώρα τη νύχτα της 6^{ης} Αυγούστου στο σπίτι του συγχωρεμένου Χριστόδουλου Ππάη που μάταια προσπαθούσα να κοιμηθώ, άκουσα το κροτάλισμα του οπλοπολυβόλου για μιή ώρα.... Σίγησε όμως απότομα για να μείνει στα αυτιά μου το κάκροστο πένθιμο κράξιμο της Αυγοστατικής κουκουβιάγιας.

Στις φυλακές των Αδώνων και της Αμάσιας όπου με κρατούσαν αιχμάλωτο, δε μπορούσα να κλείσω μάτι... Το κροτάλισμα του οπλοπολυβόλου και το πένθιμο κράξιμο της κουκουβιάγιας είχαν γίνει ο μόνιμος οριζάντης μου.

Και ξαπνικά δε μπορείς να φανταστείς πόση χαρά και ανυποψίαση ένιωσα όταν άκουσα να φωνάζουν το όνομά μου προκειμένου να παραλάβεις το γράμμα που σου έστειλα από την Κύπρο. Χοροηθούσα, φώναζα τσίριζα «Ο αδελφό μου ζει, έλεγα, είναι έστω αιχμάλωτος». Επείσα όμως από τα σύννεφα που πετούσα, η χαρά έγινε αβ-

ρα την επιστολή σου, την τρίτη κατά σειρά φορά που σε φωνάζαν για να διαπιστώσω ότι η χαροκαμένη σύζυγός σου στην απελπισία της έγραφε: «Χαράλαμπε αν ζεις, γράψε μου σε παρακαλώ».

Μια σύζυγος που με την αβάσταχτη πίκρα και τον πόνο του χωριού σου, ζούσε καρτερικά με την ελπίδα στο Θεό και προσευχόταν νυχθημερόν να ζεις και να επιστρέφεις

σ'αυτήν και στα παιδιά σας. Με ατσάλινη την καρδιά και κάτω από αντίξοες συνθήκες μεγάλωσε τα παιδιά προσφύροντά τους ελληνική και χριστιανική αγωγή.

Ο Γιώργος και ο Κώστας είναι ολόκληροι άνδρες τώρα, μεγάλωσε η Ελισάβετ, έχουν κάνει τις δικές τους οικογένειες και σου έχουν χαρίσει αξιανάπητα εγγονάκια. Είναι όλοι εδώ μαζί μας για να σε κατευδοδώσουμε έστω ετεροχρονισμένα στο αιώνιο ταξίδι σου στον Κύριο και Δημιουργό μας.

Λείπουν δυστυχώς οι γονείς μας που πέθαναν με την πίκρα στα χείλη χωρίς να μάθουν κάτι για την τύχη σου.

Όλοι οι άλλοι όμως είμαστε εδώ. Η γυναίκα σου, τα παιδιά σου, τα εγγόνα σου, τα αδέρφια, οι συγγενείς, οι φίλοι, οι χωριανοί, η πολιτεία, κόμματα, Οργανώσεις και Σωματεία.

Είμαστε δε να ξέρεις περήφανοι για Σένα, γιατί έπραξες και με το παραπάνω το καθήκον σου έστω και αν ο δικός σου θάνατος όπως και των άλλων παλικαριών του 256 τάγματος παζικού αποτέλεσε θυσία στο βαιμό μιας προδομένης πατρίδας.

Ας είναι ελαφρύ το χόμα που θα σε σκεπάσει και αιωνία η μνήμη σου.

ΚΗΔΕΙΑ ΗΡΩΑ 1974 ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΑ ΜΟΡΦΟΥ

Παρών στην κηδεία και ο διοικητής των Καταδρομών Συνταγματάρχης Γιάγκος Γιάγκου και ο διοικητής του 256 Τ.Π. Ταγματάρχης Στέλιος Νεάρχου, αποχαιρέτησαν τον ήρωα Καταδρομέα Χαράλαμπο Θεολόγου που πολέμησε και θυσίαστηκε με το 256 Τ.Π. στη Λάπηθο.

Επικήδειος προέδρου Συνδέσμου Επιζώντων Πολεμιστών 256 Τάγματος Πεζικού Μιχαλάκη Πηλαβάκη

“Αγκάλιασε με πείσμα το πολυβόλο «μηδέν τριάντα» και στάθηκε πολεμώντας μέχρι τέλους,

εφ’ ω ετάχθη, πιστός στον όρκο του Έλληνα πολεμιστή, «μέχρι της τελευταίας ραννίδος του αίματός του».

Δεν ήρθαμε σήμερα εδώ για να κλάψουμε και να θρηνησούμε, Ελληνίδες και Έλληνες. Ήρθαμε για να κοινωνήσουμε ελληνική ανδρεία. Ήρθαμε να μεταλάβουμε, ελληνικού ηρωισμού κληροδότημα. Σε στάση προσοχής, σώματος, μυαλού και ψυχής, να τιμήσουμε έναν από τους άγνωστους στους πολλούς, έναν από τους αφανείς ήρωές μας του 1974.

Ο Θεολόγου Χαράλαμπος, του Γεωργίου και της Παναγιώτας, από τη σκλαβωμένη Κυρά Μόρφου, σύζυγος της

πισσε τους Τούρκους στις μάχες της Τηληλείας τον Αύγουστο του 1964. Ο Πάμπος πολέμησε με τους πρώτους λοκατζήδες της Κύπρου στη μάχη του Λωρόβουνου στις 7 Αυγούστου 1964. Εκεί έπεσαν ηρωικά μαχόμενοι συμπολεμιστές του, ο 29χρονος υπολοχαγός Νίκος Παπαγεωργίου, από τη Φεικίδα της μητέρας Ελλάδας και οι 21χρονοι νεοσύλλεκτοι λοκατζήδες, Μιχαλάκης Κουσουλιδής από το Καίμακλι και Γιώργος Ακκληιώτης γεννημένος στην Αλεξάνδρεια. Στις 20 Ιουλίου 1974 που ο Αтті-

μόντας μέχρι τέλους, εφ’ ω ετάχθη, πιστός στον όρκο του Έλληνα πολεμιστή, «μέχρι της τελευταίας ραννίδος του αίματός του».

Οι Τούρκοι κατακτητές δεν σεβάστηκαν τους ηρωικούς νεκρούς. Δεν απέδωσαν τις σορούς των γενναίων μας, μετά την κατάπαυση του πυρός, όπως επιβάλλει το Δίκαιο του Πολέμου. Ο Αττίλας, σκόπιμα, προσχεδιασμένα, συστηματικά, μαζικά και διατεταγμένα, δημούργησε και επέβαλε στον ηττημένο Ελληνισμό το ζήτημα των Αγνο-

οιωνίας-Θεογονίας από τη σκλαβωμένη Φωκία υπέρ της ελευθερίας, τότε, τριών τέκνων, υπήρξε το τελευταίο ελληνικό πολυβόλο που τέλεψε μέχρι τέλους, στην καταληφθείσα από της ορδές των Τούρκων Λάπηθο, την 6^η Αυγούστου 1974. Ασυγκρίτως υπέρτερες δυνάμεις της 28^{ης} Με-

ραρχίας του τουρκικού στρατού εισβολής, με μια κόλαση πυρός που εξαπέλυσαν από το πρώτο φως της Τρίτης, 6 Αυγούστου 1974, εναντίον των δύο ισχίων λόγων του τάγματός μας, κατέλαβαν το απόγευμα τον Καραβά και τη Λάπηθο. Σαράντα εννέα ηρωικοί πολεμιστές του 256 Τ.Π. εγκλωβίστηκαν μέσα στον τουρκικό κλοιό και αντιμετώπισαν αβόητοι τις ορδές των βαρβάρων. Ελάχιστοι κατάφεραν να διαφύγουν, ανάμεσά τους κι αυτοί που θυμούνται την πρώτη νύχτα κατάληψης της Λαπήθου, το γνώριμο τους κροτάλισμα που τριανταριού πολυβόλου που δεν αποχωρίζονται ο γενναίος Πάμπο Θεολόγου. Πολέμησε μέχρι τέλους και θυσιάστηκε πολεμώντας, στην κατεχόμενη Λάπηθο. Ο ήρωάς μας είχε πολεμήσει ξανά τους Τούρκους, δέκα ακριβώς χρόνια νωρίτερα. Είχε καταταγεί νεοσυλλέκτος τον Ιούνιο του 1964, μόλις συγκροτήθηκε τότε η Εθνική Φρουρά. Επιλογή για τις Δυνάμεις Καταδρομών και τοποθετήθηκε στην 31 Μ.Κ. Εκπαιδεύτηκε στο πρώτο στρατόπεδο της Μοίρας στο Γυμνάσιο Σουλές στην Ευρύχου. Προτού συμπληρώσει τη βασική εκπαίδευση των νεοσυλλέκτων της, η 31 Μ.Κ., αντιμετώ-

πισης-Θεογονίας από τη σκλαβωμένη Φωκία υπέρ της ελευθερίας, τότε, τριών τέκνων, υπήρξε το τελευταίο ελληνικό πολυβόλο που τέλεψε μέχρι τέλους, στην καταληφθείσα από της ορδές των Τούρκων Λάπηθο, την 6^η Αυγούστου 1974. Ασυγκρίτως υπέρτερες δυνάμεις της 28^{ης} Με-

31χρονος έφεδρος καταδρομέας Πάμπο Θεολόγου, έσπευσε από τους πρώτους να καταταγεί στην πλησιέστερη μονάδα της Εθνικής Φρουράς. Τοποθετήθηκε στον 1^ο λόχο του 256 Τ.Π., έλαβε μέρος στη μάχη της Λεύκας 21 και 22 Ιουλίου και ακολούθησε το τάγμα στην αεροστολή του στον Καραβά και στη Λάπηθο την 1^η Αυγούστου, στη διάρκεια της εκκευρίας. Ο 1^{ος} λόχος με 54 άνδρες στη Λάπηθο και ο 2^{ος} λόχος, του ηρωικού ανθυπολοχαγού Σπυρίδου Μπιτσάκη, με 56 άνδρες στον Καραβά. Είχαν αεροπορικά αποβιβάσει τις γαλανόλευκες σημαίες μας περιμετρικά απέναντι στον εχθρό, ώστε το ελικόπτερο των Ηνωμένων Εθνών να περιλάβει τις δύο έρημες, σχεδόν κυκλωμένες από τον Αττίλα κομποπόλεις, στα εδάφη που ήλεγχε η Εθνική φρουρά.

Κατάμεστη η εκκλησία από κόσμο που κατευόδωσε τον ήρωα στην αιωνιότητα με την ευχή ο αγώνας των ηρώων για Ελευθερία στην Κύπρο να γίνει πραγματικότητα

Ο Χαράλαμπος Θεολόγου, όπως κι όλοι οι πολεμιστές του 256 Τ.Π., ήξερε ότι προδομένος ήταν ο αγώνας. Έβλεπε ότι ματαιώς προσευχόμαστε όλοι να έρθουν προς ενίσχυση τα αεροπλάνα και τα πλοία της μητράς Ελλάδας. Αισθανόταν ότι, σκαρφαλωμένοι στα φορητά της Εθνικής Φρουράς για την αεροστολή στη Λάπηθο, μοιάζαμε περισσότερο με πρόβατα για σφαγή. Αγκάλιασε όμως με πείσμα το πολυβόλο «μηδέν τριάντα» και στάθηκε πολε-

οιωνίας-Θεογονίας από τη σκλαβωμένη Φωκία υπέρ της ελευθερίας, τότε, τριών τέκνων, υπήρξε το τελευταίο ελληνικό πολυβόλο που τέλεψε μέχρι τέλους, στην καταληφθείσα από της ορδές των Τούρκων Λάπηθο, την 6^η Αυγούστου 1974. Ασυγκρίτως υπέρτερες δυνάμεις της 28^{ης} Με-

συγγενών των αγνοουμένων. Αυτή υπήρξε η πολιτική του κράτους της Τουρκίας, η σκόπιμη, σχεδιασμένη και, με κρατική διαταγή, επιβολή ζητήματος Αγνοουμένων στον ηττημένο Ελληνισμό, ως επιρόσθητο της κατοχής, ενός διαρκούς, για δεκαετίες, ψυχολογικού πολέμου, διαρκούς ψυχικής εξόντωσης και υποταγής του ηττημένου λαού. Φρικιαστικά συγερή μέθοδος ενός πρωταβλήτη σε γενεαγονιές κατακτητή, για να υποτάξει επί δεκαετίες, ψυχικά γονατισμένο και παράλογο το λαό-θύμα του. Αποχαριτωόμε σήμερα και του ήρωά μας Χαράλαμπος Θεολόγου τα μαρτυρικά οστά, με την προσυχή και την προσμονή ότι ο Θεός θα φωτίσει επιτέλους το έθνος μας, «να πάρει μιαν ανηφορία, να πάρει μονοπάτια, να βρει τα σκαλοπάτια που παν στη Λευτεριά».

Καθοδηγητικός μας φάρος και το Μνημείο των 58 Αθανάτων Ηρώων του 256 Τ.Π. που ορθώσαμε στην είσοδο της Ευρύχου. Με ανεξίτηλα επάνω στο τάλαντο της ελληνικής ανδρείας, τα ονόματα των θυσιάσθέντων συμπολεμιστών μας, ανάμεσα τους και του Χαράλαμπος Θεολόγου το τιμημένο όνομα. Αγάραστη θα είναι η μνήμη της ανδρείας σου Ήρωα συμπολεμιστή και αδελφέ μας, Πάμπο Θεολόγου.

ΚΗΔΕΙΑ ΗΡΩΑ 1974 ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΑ ΜΟΡΦΟΥ

"Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα Ιερά
και σαν πρώτα ανδρειωμένη
χάιρε ω χάιρε Ελευθεριά"

Συγκλονιστική φωτογραφία στον Τύμβο Μακεδονίσιος, κατά την ταφή του ήρωα Χαράλαμπος Θεολόγου. Η σύζυγός του ήρωα Θεογονωσία, που τον περίμενε να γυρίσει 36 χρόνια και μεγάλωσε τα παιδιά τους, τον Γιώργο, τον Κωνσταντίνο και την Ελισάβετ, ως Μάνα και Πατέρας μαζί, πεσμένη στο φέρετρο με τα ιερά οστά του αγνοούμενου για 36 χρόνια συζύγου, του απευθύνει το στερνό αντίο. "Στο καλό Χαράλαμπε μου". Η ίδια, τα παιδιά της, οι συγγενείς και όλο το Έθνος των Ελλήνων γνωρίζει ότι ο Χαράλαμπος είναι ήρωας, ότι έπεσε υπέρ Πίστewος και Πατρίδος. Ο τάφος του στον Τύμβο, δίπλα από τους τάφους εκατοντάδων άλλων αντρειωμένων της Εθνικής Φρουράς και της ΕΛΔΥΚ η τρανή απόδειξη του πόσο γενναίοι ήταν οι πολεμιστές του 1974 που έθεσαν υπεράνω προγόνων και παιδιών ακόμη την πατρίδα. Χρέος μας να τιμούμε τη μνήμη τους.

"Γνώριζα τον ήρωα Χαράλαμπο Θεολόγου μέσα από τις αφηγήσεις του παιδιού του"

Τον ήρωα Χαράλαμπο Θεολόγο δεν τον γνώρισα. Δουλεύω μαζί με τον γιο του Κωνσταντίνο, και τον γνώρισα μέσα από τις αφηγήσεις, μέσα από την προσμονή του παιδιού του να μάθει τι απέγινε ο αγνοούμενος πατέρας του.

Τον γνώρισα μέσα από τις αφηγήσεις που τον παρουσίαζαν ως ένα άνθρωπο ιδανικό, που χάθηκε στη μάχη. Ήταν πολεμιστής ο πατέρας του φίλου και συναδέλφου μου. Είχα σχηματίσει για τον ήρωα μια γνώμη η οποία ενισχύθηκε την ημέρα της κηδείας του, από τα όσα λέχθηκαν στους πολλούς επικήδειους λόγους. Ήταν όντως ένας άνθρω-

Γράφει ο
Πανίκος Πέτρου
ανεξάρτητος
δημοτικός
σύμβουλος
Δήμου Αγλαντιζας

πος που έκανε πράξη το καθήκον προς την πατρίδα. Δύο φορές, το 1964, ως Καταδρομέας, μέλος της νεοσύστατης τότε Εθνικής Φρουράς, πήρε μέρος στις μάχες της Τηλλυρίας. Δέκα χρόνια αργότερα, όταν η πατρίδα τον κάλεσε για δεύτερη φορά, την έθεσε υπεράνω της ζωής του και άφησε γυναίκα και τρία παιδιά και εντάχθηκε στους πολεμιστές που πολέμησαν με θάρρος και αυταπάρνηση τον εχθρό. Σίγουρα ήταν άνθρωπος αφοσιωμένος στην πατρίδα και εμφορούμενος από ιδανικά. Δεν έκανε πίσω. Όσα πίστευε τη δεδομένη στιγμή τα έκανε πράξη. Και πράξη ζωής και τάμα και ύψιστο ιδανικό για τον ήρωα Χαράλαμπο Θεολόγου ήταν η Ελευθερία της πατρίδας του. Και πολέμησε και έπεσε υπέρ Πίστewος και Πατρίδος. Αυτό το καθήκον το επέβαλλε η εθνική του συνείδηση.

Ήταν αγνοούμενος 36 ολόκληρα χρόνια. Ήταν για την οικογένειά του ο αγαπημένος που περίμεναν να γυρίσει. Για τη γυναίκα του και τα τρία του παιδιά ήταν ο πολυαγαπημένος πατέρας που πολέμη-

σε για την πατρίδα του και τον περίμεναν. Και τον περίμεναν...

Όπου έφτασε η ειδηση ότι τα οστά του βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο και αναγνωρίστηκαν. Ήταν θαμμένος στα χώματα της πατρίδας που υπερασπίστηκε. Έμεινε εκεί και πολέμησε μέχρι τέλους. Ήταν σίγουρο ότι θα έδινε και το αίμα του για την πατρίδα και δε θα παραδιδόταν στον ύπουλο εχθρό. Και έπεσε τιμημένος, για ναίαι για πάντα αθάνατος και το όνομά του γραμμένο με χρυσά γράμματα στις δέλτους της ιστορίας.

Ήρωες όπως ο Χαράλαμπος Θεολόγου γίνονται εθνικά σύμβολα και διδάσκουν με τη θυσία τους και μας ζητούν να μη τους ξεχάσουμε αλλά κι εμείς να πιστέψουμε στα ιδανικά που καταξιώνουν τον κάθε άνθρωπο. Τα ιδανικά της φιλοπατρίας, της αυταπάρνησης. Τα ιδανικά της Ελευθερίας.

Αιώνια η μνήμη του ήρωα Χαράλαμπου Θεολόγου του ήρωα που η παλικαριά του πρέπει να αποτελεί σημείο αναφοράς για κάθε Έλληνα.